

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce: **A. T.**, zastoupený Mgr. Janem Urbanem, advokátem se sídlem Hradec Králové, Haškova 1717/3, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 10. 6. 2015, č. j. 29 Az 32/2014 - 64,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Janu Urbanovi **se určuje** odměna za zastupování žalobce ve výši 4.114 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení. Náklady právního zastoupení nese stát.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 28. 7. 2014, č. j. OAM-104/ZA-ZA04-ZA04-2014 (dále jen „napadené rozhodnutí“), rozhodl žalovaný, že se žalobci neuděluje mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce u Krajského soudu v Hradci Králové žalobou; ten ji rozsudkem ze dne 10. 6. 2015, č. j. 29 Az 32/2014 - 64, zamítl.

V odůvodnění napadeného rozsudku krajský soud nejprve zrekapituloval skutkový stav nyní projednávané věci a v návaznosti na to věc právně posoudil (dokonce nad rámec žalobních bodů). Uvedl, že žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že žalobce neuvedl žádnou skutečnost, z níž by se dalo usuzovat na závěr, že ve své vlasti žalobce uplatňoval politická práva a svobody a mohl by být v důsledku takové činnosti pronásledován [azylově relevantní důvod dle § 12 písm. a) zákona o azylu]. S tímto závěrem žalovaného se krajský soud ztotožnil a nadto podotkl, že ani žalobní námitky toto ustanovení zákona o azylu neatakují. Žalobce neuvedl ani žádné jiné problémy, které by případně v zemi původu pociťoval, mimo potíží soukromých (pře s macechou o majetek) a ekonomických (obtížné hledání zaměstnání). Krajský soud souhlasil se žalovaným, že § 12 písm. b) zákona o azylu obsahuje výčet hodnotitelných důkazů vcelku taxativní a je tedy patrné, že podmínky uvedeného ustanovení žalobce nesplňuje. V případě žalobcova tvrzení o nutnosti případného nástupu do armády krajský soud plně odkázal na žalovaným podrobně argumentovaný rozbor této otázky v napadeném rozhodnutí, z něhož je patrné, že ani tento problém nelze hodnotit v případě žalobce jako azylově relevantní.

Krajský soud dále konstatoval, že ani podmínky § 13 zákona o azylu žalobce nesplňuje. Co se týče naplnění podmínek § 14 tohoto zákona, krajský soud připomněl, že hodnocení případných důvodů hodných zvláštního zřetele ve smyslu tohoto ustanovení je plně v kompetenci žalovaného, který měl v daném případě naprosto dostačující podklady pro vyslovení svého závěru. Na okraj krajský soud podotkl, že žalobce žádnou zvláštního zřetele hodnou azylově relevantní skutečnost v průběhu správního řízení nesdělil, a proto ani neměl žalovanému v tomto směru co vytknout. K námitce žalobce o nemožnosti vrátit se na Ukrajinu z důvodu počínající války, směřující k aplikaci § 14a zákona o azylu, krajský soud uvedl, že žalovaný shromáždil dostatečné podklady pro zhodnocení aktuální situace a neopomněl připomenout, že žalobce může po návratu do země původu využít pobytu v západní či střední části země, kde k žádným bojovým střetům nedochází; i s tím se krajský soud ztotožnil. Krajský soud poté doplnil, že v zemi původu nepanuje vnitřní ozbrojený konflikt ve smyslu zákona o azylu a v tomto směru poukázal rovněž na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2009, sp. zn. 5 Azs 28/2008. Odůvodnění napadeného rozsudku pak uzavřel konstatováním, že žalobce nesplňuje ani podmínky § 14b zákona o azylu.

Rozsudek krajského soudu napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností, odvolávající se na důvody vyplývající z ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

Stěžovatel předně krajskému soudu vytýká, že se řádně nevypořádal s žalobní námitkou, dle které je rozhodnutí žalovaného nezákonné z důvodu porušení povinností vyplývajících z § 2 a 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů. V odůvodnění napadeného rozsudku se krajský soud omezil na opakování tvrzení stěžovatele a závěrů žalovaného, aniž by se stěžovatelem uváděnými námitkami skutečně věcně zabýval a zdůvodnil, jakým způsobem skutečnosti významné pro rozhodnutí hodnotil. Je také přesvědčen, že krajský soud svůj závěr opírá o nedostatečné množství relevantních podkladů opatřených žalovaným, a to zejména ve vztahu k reálné situaci v konfliktu zasažených částech země původu. Dle tvrzení stěžovatele zde existují důvodné pochybnosti o tom, zda je reálně možné se bez vážného nebezpečí či dokonce ztráty života do části země, z níž stěžovatel pochází, vrátit. Stěžovatel rovněž uvedl relevantní důvody, pro které je jeho případné přesídlení v rámci země problematické a staví ho do obdobné situace, jako případný pobyt v oblasti vlastního konfliktu. V důsledku absence relevantních podkladů a zjištění žalovaným a následně krajským soudem neměli možnost objektivně posoudit ohrožení života či hrozbu jiné závažné újmy bezprostředně hrozící stěžovateli při návratu a následném pobytu v zemi původu, a to jednak ze strany nevládních vojenských skupin, jednak z důvodu počínající humanitární krize ve zbyvající části země.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem odchodu stěžovatele ze země původu jsou spory o majetek s jeho macechou. Návrat na Ukrajinu stěžovatel odmítá z důvodů hrozícího nebezpečí vážné újmy ze strany separatistických složek, nicméně dle názoru žalovaného i krajského soudu není toto tvrzení stěžovatele podřaditelné pod důvody uvedené v § 12 písm. b) či § 14a zákona o azylu. Žalovaný vycházel ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu, za jehož účelem byl se stěžovatelem veden pohovor, ve kterém měl prostor uvést veškeré relevantní důvody, které jej vedly k opuštění vlasti a popsat všechny potíže, které v zemi původu měl. V odpovědích nebyl stěžovatel nijak omezován, s obsahem protokolu o pohovoru souhlasil a správnost přetlumočeného textu stvrdil svým podpisem. Stěžovatel měl možnost se před vydáním rozhodnutí s obsahem podkladů pro vydání rozhodnutí seznámit a vyjádřit se k nim, čehož nevyužil. Nedodal též žádné listinné důkazy jako podklady pro vydání rozhodnutí a ani neupřesnil, jaké další podklady si měl žalovaný opatřit. Žalovaný dále setrvává na názoru, že v případě návratu stěžovatele do země původu mu nehrozí vážná újma dle § 14a odst. 2 zákona o azylu, přičemž poukazuje na rozsudek zdejšího soudu ze dne 13. 3. 2009, sp. zn. 5 Azs

pokračování

28/2008, dle něhož je při posuzování hrozby vážné újmy nutno aplikovat třístupňový test. Konstatuje, že již první podmínku třístupňového testu (země původu stěžovatele se musí nacházet v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu) stěžovatel nesplňuje, neboť na Ukrajině neprobíhá takový konflikt, který by bylo možné považovat za mezinárodní či vnitřní ozbrojený konflikt dle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu, což dokládá dostatečné množství relevantních informačních zdrojů. Žalovaný rovněž připomněl, že je zapotřebí rozlišovat vnitřní ozbrojený konflikt od ozbrojených střetů ukrajinských bezpečnostních složek a proruských separatistů, které probíhají ve 2 z 24 administrativních oblastí Ukrajiny. Jejich existenci žalovaný nijak nepopíral; historii vzniku a průběhu těchto ozbrojených střetů podrobně v odůvodnění napadeného rozhodnutí popsal a rozebral.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud, ve smyslu § 104a s. ř. s., zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

Vymezením institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany se Nejvyšší správní soud podrobně věnoval například v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikovaném pod č. 933/2006 Sb. NSS, či v usnesení ze dne 4. 5. 2006, č. j. 2 Azs 40/2006 - 57 (všechna zmiňovaná rozhodnutí jsou dostupná z www.nssoud.cz). O přijatelnou kasační stížnost se může jednat tehdy, dotýká-li se právních otázek, které dosud nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, případně byly řešeny (ať již na úrovni krajských soudů, či Nejvyšším správním soudem) rozdílně, nebo pokud je třeba učinit judikaturní odklon, tj. ve výjimečných a odůvodněných případech, kdy je nutné změnit výklad určité právní otázky rozhodované dosud správními soudy jednotně. Další typovým příkladem přijatelné kasační stížnosti je situace, kdy soud shledá v napadeném rozhodnutí krajského soudu zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele, a to za předpokladu, že toto pochybení dosáhne požadovaného minimálního stupně intenzity a že kasační soud shledá jako nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek nad rámec konkrétního případu. Zdejší soud v souvislosti s nepřezkoumatelností konstatoval také to, že nepřezkoumatelnost soudního rozhodnutí, spadající do množiny procesních vad podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., v zásadě může být důvodem přijatelnosti kasační stížnosti, neboť stěžovateli je v důsledku této vady odepřena možnost se seznámit s důvody rozhodnutí, což představuje hrubé porušení procesního práva; podmínkou však je, aby konkrétní procesní deficit (ať již v podobě nepřezkoumatelnosti nebo v podobě tzv. „jiné vady řízení“) dosáhl určité minimální intenzity. O takový případ se bude jednat tehdy, lze-li předpokládat, že pokud by takový deficit nenastal, byl by výrok rozhodnutí jiný (srov. rozsudky tohoto soudu ze dne 14. 10. 2005, č. j. 6 Ads 57/2004 - 59, či ze dne 21. 2. 2008, č. j. 1 Afs 11/2008 - 72). Z tohoto úhlu pohledu proto Nejvyšší správní soud nahlížel na stěžovatelem podanou kasační stížnost a dospěl k závěru, že jeho kasační stížnost podmínku přijatelnosti nesplňuje.

Z kasační stížnosti vyplývá, že stěžovatel především pokládá napadený rozsudek za nepřezkoumatelný; krajskému soudu vytýká, že se s žalobními námitkami vypořádal v podstatě pouze odkazem nebo zopakováním argumentace žalovaného, aniž by se jimi skutečně věcně zabýval a přezkoumatelným způsobem je hodnotil. Toto tvrzení stěžovatele však lze vyvrátit odkazem na stranu 6 a 7 odůvodnění napadeného rozsudku, kde se po citaci jednotlivých ustanovení zákona o azylu, obsahujících azylově relevantní důvody, k jednotlivým důvodům krajský soud jednotlivě vyjadřuje, a to v kontextu skutkového stavu posuzované věci. Vyhodnocení tvrzení stěžovatele a odůvodnění napadeného rozhodnutí krajským soudem je sice dosti strohé, odpovídá nicméně obsahu správního spisu a především tomu, co tvrdil sám stěžovatel.

K vymezení pojmu nepřezkoumatelnosti (zde pro nedostatek důvodů) existuje početná judikatura Nejvyššího správního soudu, z níž lze zmínit například rozsudek ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, z něhož se podává, že „[n]epřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na důležitých nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody. Za takové vady lze považovat případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny.“

Ohledně námítky stěžovatele týkající se nedostatku odůvodnění rozsudku a nekritického zhodnocení projednávané věci Nejvyšší správní soud rovněž konstatuje, že „je-li rozhodnutí žalovaného důkladné, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námítky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námítky s námítkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, není praktické a ani časově úsporné zdloभवat a těmiž nebo jinými slovy říkat totéž. Naopak je vhodné správné závěry si přisvojit se soubhlasnou poznámkou“ (k tomu dále viz ustálená judikatura tohoto soudu, například rozsudky ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 - 130, publ. pod č. 1350/2007 Sb. NSS, ze dne 15. 7. 2011, č. j. 5 Afs 80/2010 - 74, a ze dne 24. 1. 2014, č. j. 5 As 68/2013 - 29).

V dalším se Nejvyšší správní soud zabýval tvrzením stěžovatele, že žalovaný zatížil správní řízení vadami, pro něž mělo být rozhodnutí žalovaného zrušeno; dle stěžovatele totiž žalovaný neopatřil dostatečné množství relevantních podkladů potřebných pro rozhodnutí (zejména ve vztahu k reálné situaci v konfliktu zasažených částech země), v důsledku čehož nemohlo být objektivně posouzeno ohrožení života či hrozba jiné závažné újmy po návratu stěžovatele do země původu (jednak ze strany nevládních vojenských skupin, jednak z důvodu počínající humanitární krize ve zbývající části země v případě přesídlení).

K používání informací o zemi původu se soud vyjádřil například ve svém usnesení ze dne 2. 9. 2010, č. j. 1 Azs 22/2010 - 74, tak, že „při používání informací o zemích původu je nutné dodržovat následující pravidla. Informace o zemi původu musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné (srov. Kritéria pro nakládání s informacemi o zemích původu v azylovém řízení, in: GYULAI, G.: *Country Information in Asylum Procedures: Quality as a Legal Requirement in EU*, Budapest, 2007)“. V projednávaném případě splňují zdroje a informace, z nichž krajský soud a žalovaný vycházeli, všechny výše uvedené požadavky. Žalovaný v napadeném rozhodnutí vycházel zejména z tvrzení stěžovatele a dále z Informace MZV ČR ze dne 2. 10. 2013, č. j. 110044/2013-LPTP, Informace MZV ČR ze dne 10. 4. 2014, č. j. 98524/2014/LPTP, Výroční zprávy Freedom House „*Svoboda ve světě 2014*“ z ledna 2014, Zprávy Evropské komise o pokroku v zemi za rok 2013 ze dne 27. 3. 2014, informace zastupitelského úřadu ČR v Kyjevě ze dne 10. 3. 2014, č. j. 221/2014-KIEV, zprávy CRS pro Kongres USA „*Steven Woehrel*“, ze dne 24. 3. 2014, Poslední informace Zvláštní pozorovací mise na Ukrajině – na základě údajů přijatých v období do 22. dubna 2014 (OBSE) ze dne 23. 4. 2015, a z aktuálního znění informací databanky ČTK „*Země světa, Ukrajina*“. Ve světle výše citovaného judikátu tak Nejvyšší správní soud neshledává žádné důvody, které by krajský soud mohly vést k pochybnostem o aktuálnosti podkladů, z nichž žalovaný při svém rozhodování vycházel. Navíc zde není ani důvod pochybovat o jejich objektivitě a relevanci. Ze správního spisu je zřejmé, že žalovaný shromáždil dostatečné množství relevantních a různorodých materiálů, z nichž lze učinit dostatečně objektivní závěry o situaci panující na Ukrajině, jak to požaduje judikatura.

Z uvedených zdrojů žalovaný dospěl k závěru, že přestože je bezpečnostní situace na východě Ukrajiny aktuálně složitá (zejména v důsledku separatistických tendencí místního ruskojazyčného obyvatelstva), nelze hovořit o tom, že by zde probíhal vnitřní ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žadateli za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu, s čímž se krajský soud ztotožnil.

pokračování

Problematikou ozbrojeného konfliktu na Ukrajině se Nejvyšší správní soud v nedávné minulosti zabýval již několikrát, přičemž dospěl k závěru, že se nejedná o tzv. „*totalní konflikt*“, jenž by dosahoval takové intenzity, že by byl každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy (například usnesení ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014 - 17, či ze dne 25. 3. 2015, č. j. 3 Azs 259/2014 - 26).

Obecně k problematice vnitřní ochrany rovněž existuje bohatá a konstantní judikatura. Podrobně se zdejší soud k této otázce vyjádřil především v rozsudku ze dne ze dne 24. 1. 2008, č. j. 4 Azs 99/2007 – 161, publ. pod č. 1551/2008 Sb. NSS. Na základě analýzy judikatury Evropského soudu pro lidská práva, rozhodnutí Sněmovny lordů ve věci *J. H. a ostatní proti Ministru vnitra (Secretary of State for the Home Department)* a Doporučení UNHCR (Vysoký úřad komisaře OSN pro uprchlíky) v oblasti mezinárodní ochrany z 23. července 2003 bylo konstatováno, že „*při hodnocení možnosti vnitřní ochrany je třeba se zabývat především dostupností vnitřní ochrany, kdy vnitřní ochrana nesmí být až už fakticky (lze stěžít požadovat po starém člověku, který celý život žil v jedné vesnici, aby se v zemi původu s nestabilní situací zmítané ozbrojenými konflikty přesunul do naprosto cizího prostředí vzdáleného stovky kilometrů), či právně pouze teoretická. Cestu za vnitřní ochranou nesmí vylučovat poměry panující v zemi původu (osoba hledající vnitřní ochranu nesmí být vystavena nepřiměřenému riziku). Dále je potřeba hodnotit účinnost vnitřní ochrany, tedy zda se žadateli o udělení mezinárodní ochrany podaří původcům pronásledování definitivně uniknout takovým způsobem, aby bylo vyloučeno riziko opětovného pronásledování a postavení žadatele i po jeho přesunu musí splňovat určité minimální standardy z pohledu základních lidských práv, která musí být pro stěžovatele zajištěna a rovněž nesmí dojít k extrémnímu zhoršení jeho sociálního a ekonomického postavení, přičemž určité nepohodlí je akceptovatelné. Je tedy třeba zvážit bezpečnost žadatele, respektování základních lidských práv v místě vnitřní ochrany, jeho osobní situaci, rodinné vazby a také ekonomické poměry. Lze shrnout, že při posuzování možnosti vnitřní ochrany je nezbytné zhodnotit celou řadu kritérií, především realnost, přiměřenost, rozumnost a smysluplnost tohoto řešení.*“ V návaznosti na tento rozsudek Nejvyšší správní soud konstantně judikuje, že „*[l]okální problémy jsou řešitelné vnitřním přesídlením. Koncept vnitřní ochrany je jen vyjádřením zásady subsidiarity mezinárodní ochrany*“ (například usnesení ze dne 1. 3. 2012, č. j. 2 Azs 29/2011 – 70, ze dne 8. 3. 2012, č. j. 7 Azs 3/2012 – 44 a ze dne 29. 5. 2014, č. j. 6 Azs 22/2014 - 61).

Z konstantní judikatury tohoto soudu dále vyplývá, že se má správní orgán při posuzování žádosti o mezinárodní ochranu především zabývat místem, kde žadatel žil před odchodem ze země původu nebo kde se dlouhodobě zdržoval (srov. rozsudky ze dne 11. 9. 2012, č. j. 4 Azs 34/2011 – 154 a ze dne 30. 4. 2015, č. j. 2 Azs 112/2014 – 66). Stěžovatel před odjezdem ze země původu žil v Dněpropetrovské části Ukrajiny, tedy v místě pod plnou kontrolou současné proevropsky orientované vlády, proklamující vládu demokracie a práva.

Argumentoval-li stěžovatel v žalobě tím, že možné přesídlení v rámci Ukrajiny mu znemožňují i ekonomické potíže, což by mělo být vzato v potaz z hlediska možného udělení humanitárního azylu, Nejvyšší správní soud konstatuje, že názor vyslovený krajským soudem zcela koresponduje s ustálenou judikaturou k této problematice, dle které na udělení humanitárního azylu nevzniká subjektivní nárok (viz například rozsudek zdejšího soudu ze dne 29. 10. 2003, č. j. 3 Azs 23/2003 – 61), a záleží vždy na volné úvaze příslušného správního orgánu, přičemž případný soudní přezkum úvah správního orgánu o této otázce se omezuje pouze na posouzení, zda nebylo vybočeno z mezí správního uvážení (viz například rozsudek ze dne 31. 3. 2010, č. j. 6 Azs 55/2009 – 71).

Z věcného hlediska zdejší soud již jen stručně připomíná závěry vyslovené v rozsudku ze dne 14. 9. 2005, sp. zn. 5 Azs 125/2005, v němž konstatoval, že jakkoli je smyslem práva azylu poskytnout žadateli ochranu, nejde o ochranu před jakýmkoli negativním jevem v zemi původu. Důvody pro poskytnutí azylu jsou zákonem vymezeny poměrně úzce a nepokrývají celou škálu porušení lidských práv a svobod, která jsou jak v mezinárodním, tak ve vnitrostátním kontextu uznávána. Uvedené pak přiměřeně platí i pro případy rozhodování o doplňkové ochraně.

Závěrem lze dodat, že stěžovateli nic objektivně nebrání legalizovat si pobyt v České republice za pomoci institutů zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů. Rovněž má možnost v případě, kdy v zemi jeho původu dojde k natolik signifikantní změně bezpečnostní a politické situace, učinit nové prohlášení o mezinárodní ochraně a tyto nové skutečnosti v něm uvést. Pokud stěžovatel takovou novou žádost podá a opře ji o relevantní změnu bezpečnostní situace v zemi původu, bude žalovaný povinen posoudit tuto žádost jako přípustnou minimálně v rozsahu takového tvrzení, a to právě z důvodu existence mezinárodního závazku *non-refoulement*, který musí být respektován. Tento přístup nepřímo podporuje i obsah rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2011, č. j. 5 Azs 3/2011 – 131, v němž se konstatuje, že „[d]ostatečné záruky pro respektování zásady non-refoulement budou dány v případě, že bude vzhledem ke konkrétním okolnostem věci zcela zřejmé, že žadatel bude mít možnost podat novou žádost o mezinárodní ochranu (§ 3 odst. 2 ve spojení s § 10 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu) a že tato nová žádost bude přípustná (§ 10a zákona o azylu).“ (k otázce přípustnosti takové žádosti srov. rozsudek tohoto soudu ze dne 8. 9. 2011, č. j. 7 Azs 28/2011 – 74).

Z výše uvedeného je tedy zřejmé, že ustálená a vnitřně jednotná judikatura zdejšího soudu poskytuje dostatečnou odpověď na všechny přípustné námitky uplatněné v kasační stížnosti. Za situace, kdy Nejvyšší správní soud neshledal odklon od judikatury ze strany krajského soudu, ani neshledal jeho závažné procesní pochybení, nelze než uzavřít, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

Nejvyšší správní soud tedy shledal kasační stížnost nepřijatelnou; proto ji podle § 104a s. ř. s. usnesením odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Krajský soud ustanovil stěžovateli k jeho žádosti zástupce z řad advokátů; náklady řízení v tomto případě hradí stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s., § 120 s. ř. s.). Výše těchto nákladů v řízení o kasační stížnosti spočívá v odměně advokáta za jeden úkon právní služby (podání kasační stížnosti) v částce 3.100 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů] a v náhradě jeho hotových výdajů v částce 300 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky); celkem tedy 3.400 Kč. Částka 3.400 Kč pak byla zvýšena o daň z přidané hodnoty ve výši 714 Kč. Zástupci stěžovatele se tedy přiznává odměna v celkové výši 4.114 Kč. Tato částka bude ustanovenému advokátu vyplacena z účtu tohoto soudu ve lhůtě uvedené ve výroku tohoto usnesení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. listopadu 2015

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu